

Ruže a mydlové bubliny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger
Ruže a mydlové bubliny
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sonja Kaiblinger

F RAGMENT

Pre mojich rodičov

Daily soap ['deɪli 'sɒp]: angl.: *daily* = denný, *soap* = mydlo.

Koncom štyridsiatych rokov minulého storočia začali spoločnosti vyrábajúce pracie prostriedky vysielat v USA krátke seriály pre ženy v domácnosti. V reklamných prestávkach výrobcovia propagovali svoje produkty. Seriály sa vysielali každý deň v čase, keď sa ženy venovali domácim prácam. Tak vzniklo pomenovanie *daily soap* alebo *soap opera* – po slovensky mydlová opera či telenovela – pre žáner, ktorý sa dodnes teší veľkej obľube.

V príbehoch ide najmä o lásku, rodinné problémy, tajomstvá a intrigy. Dôležitým znakom telenovely je to, že je v podstate nekonečná. Jednotlivé diely sa často končia v napínavom mieste deja, aby si diváci zapli televízor aj nasledujúci deň.

1

„Pomoc! Len nie zase tento seriál! Hocičo, len to nie! Prosím, Deborah, prepni.“ Rukami som si zakryla oči a hodila som sa dozadu na náš starý rozheganý gauč. Fakt sa to nedalo vydržať – tieto supergýčové husľové tóny počas úvodnej zvučky. Fotky hlavných predstaviteľov s ich štýlovo vyfúkanými účesmi. K tomu to vyumelkované písmo, ktoré sa ťahalo cez celú obrazovku a sľubovalo katastrofu: *Ashworth Park*. Tento seriál bol hotová pohroma.

A v taký deň ako dnešný to bola pre mňa už posledná kvapka. Počas predchádzajúcich dvanástich hodín som po a) totálne pokašľala písomku z matiky, po b) zostala zaseknutá v metre v tmavom tuneli na Manhattane s ďalšími asi 1 573 ľuďmi (a bez zlatého Trevora Parkera, ktorý musel vystúpiť o zastávku skôr) a po c) ma na Manhattanskom moste prekvapil lejak, ktorý moje tmavohnedé vlnité vlasy premenil na účes v štýle *zmoknutý dlhosrstý pudlík*.

Medzitým už bolo takmer sedem hodín večer a ja som túžila iba po lieku na všetky moje trápenia po takom mizernom dni: hodiť sa pred televízor s obrovským pohárom banánovej zmrzliny s brownies na kolenách a s diaľkovým ovládačom v ruke a dookola prepínať kanály.

Nerátala som však s tým, že tam už bude sedieť moja staršia sestra Deborah. S *mojím* zmrzlinovým pohárom na kolenách

a s ovládačom v ruke – ten si bránila rovnako, ako si naša jazvečička Pebbles bráni svoju obľúbenú hračku.

„Zabudni!“ zavřčala a škaredo sa na mňa pozrela cez svoje prehnane veľké okuliare, ktoré nosila z módných dôvodov, hoci zrak mala absolútne v poriadku. „Zrušila som aj diskusný krúžok, aby som mohla pozerať *Ashworth Park*. Za nič na svete neprepnem. Je ti to jasné?“

Zhlboka som si vzdychla a masírovala som si spánky. Titulná melódia mi trhala uši, ale tentoraz som si odpustila jej paródiu vo vlastnom podaní. S mojou sestrou je to na porazenie. Už celé mesiace je závislá od tohto neskutočne sentimentálneho seriálu, ktorý beží večer čo večer na nejakom britskom kanáli. Príbehy šľachtickej rodiny Ashworthovcov na Ostrove ruží v Lamanšskom prielive boli také vzdialené realite, že sa to takmer nedalo vydržať. Rozhodne nie pri zapnutom mozgu. Už len z tej smiešnej úvodnej zvučky, v ktorej sa pred anglickým panským sídlom páslo stádo oviec a zrýchlene odkvitali ruže, mi bolo na vracanie.

Ashworth Park jednoducho nemal s dobrým vkusom nič spoločné.

Na tomto seriáli bolo super jedine to, že sa z neho dal dobre robiť posmech. Jednoznačne najlepšie mi to išlo s mojou kamarátkou Morgan, ale tá musela dnes pre chrípku zostať v posteli – čo zase skvele pasovalo do celkového obrazu tohto pokazeného dňa.

Našťastie Deborah teraz civela na obrazovku tak sústredene, že som si mohla uchmatnúť pohár so zmrzlinou bez toho, aby si niečo všimla. Oprela som sa a ponorila som lyžičku do studenej krémovej masy.

„Ešte stále ti to nepripadá ako hlúposť?“ zistovala som po chvíľke, keď šľachtickému potomkovi, ktorý sa Deborah veľmi páčil, vietor už po tretí raz prefúkol blond vlasy. Pritom som si všimla, ako zo mňa pri mojej obľúbenej zmrzline opadáva napätie. „Čo

sa ti páči na tých snoboch a ich nekonečných hádkach?“ Zdvihla som lyžicu, nachýlila bradu, našpúlila pery a imitovala britský prízvuk lady Ashworthovej: „Vari ste už celkom potratili rozum, mladá dáma? To je pod vašu úroveň.“

„Tak ale teraz už dost!“ rozčúlila sa Deborah. „Ashworthovci nie sú hlúpi. Je to historický šľachtický rod s významným menom. Rodokmeň sira Ashwortha siaha dokonca až k Viliamovi Dobyvateľovi.“

„No to ma podrž,“ začudovala som sa naoko a potlačila som smiech. „Nuž, pre mňa za mňa, tak majú teda starobylú históriu a sú veľmi vážení. A pritom sú takí strojení a obmedzení, až sú suchopárni. Len sa pozri na toho arogantného synáčika.“ Závan vetra mu práve prefúkol hrivu, hoci sa nachádzal v miestnosti bez okien. Ako to je, prosím pekne, možné? Tajne vláči so sebou ventilátor? A k tomu ten žiarivý úsmev. „Nezdá sa ti, že toho Juliusa objavili v reklame na zubnú pastu?“

„Volá sa JuliAN!“ opravila ma Deborah. Tvárila sa, ani keby som urazila prezidenta, a ja som cítila, ako sa mi s jej durdením vracia dobrá nálada. Uťahovať si z Deborah pri tomto seriáli bolo jednoducho zábavné.

„Presnejšie povedané, jeho celé meno znie: lord Julian James Llewelin Ashworth.“ Deborah to zobrala vážne. „Waleské meno má po svojej matke, lady Ashworthovej. Tá je z Walesu.“

Zachichotala som sa. Ten chalan má ešte aj celú kopu hlúpych krstných mien. Tento seriál je plný klišé, až sa človek hanbí namiesto neho. Moje slohy sú určite lepšie než jeho scenár.

„Hej, presne tak. A ten pes má tiež minimálne rovnako vznešený rodokmeň, všakže?“ uškrnula som sa a šibalsky som štuchla Deborah do boku. „Ako sa vlastne volá ten obrovský chlupáč? Gatsby?“

„Gatsby nie je žiadny chlpáč!“ jedovato odvrkla Deborah. „Je to čistokrvný írsky vlkodav a okrem toho mimoriadne užitočný pri nadháňaní na poľovačke.“

Tak teraz je so mnou amen. Už som sa nemohla zdržať. Kým som bojovala so záchvatom smiechu, hlavou mi prebleskla myšlienka, že by som sa tiež mohla stať scenáristkou, keby som kvôli matike nepreliezla deviaty ročník. Myslím, že také kostnaté dialógy, aké sú v tomto seriáli, by som určite zvládla.

„Prestaň sa už konečne chechtať!“ nazlostila sa Deborah. „Nerozumiem, čo Julian hovorí. Okrem toho je to práve napínavé. Do susedstva Ashworth Parku sa prístahoval nejaký cudzinec menom DeWitt so svojou dcérou. Myslím si, že to dievča poškuľuje po Julianovi.“

Snažila som sa vzchopiť, ale smiech sa mi nepodarilo potlačiť na dlho. Na vine bol opäť Julius, ehm, Julian, ktorý práve ladne vysadol na koňa a pritom znova pyšne pohodil vlasmi. „Nemôžem inak, Deborah. Julianove vlasy zatiaľujú dokonca aj nádhernú hrivu jeho koňa,“ lapala som po dychu. „A to fídlíkanie v pozadí ma dorazilo.“

„Okej, Abby!“ Deborah na okamih pustila televízor z očí, vystrela sa a prepichla ma ľadovým pohľadom. Potom zdvihla ovládač a vypla zvuk, pravdepodobne preto, aby som ju mohla naozaj dobre počuť. „Naposledy ťa varujem, nechaj ma teraz v pokoji pozeráť *Ashworth Park*. Inak poviem mame, že sa často vraciaš do svojej izby cez strechu, pretože sa so svojou hyperaktívnou japonskou kamarátkou až do polnoci povaluješ v tej ošumelej cukrárni. Mame by stačilo pozrieť sa na ukrytý požiar-ny rebrík.“

To je pravda. Ak existuje niečo, čo sa naša mama nesmie dozvedieť, tak toto.

„Volá sa Morgan, okej? A áno, áno, už odchádzam,“ povedala som a zmierlivo som zdvihla ruky. „Hádam ti neodpadnú uši z tej hroznej husľovej hudby. Počuj, to je čisté týranie.“

S námahou som sa zdvihla z gauča a kútikom oka som videla, že Deborah na mňa zíza, akoby som potratila rozum. „Čo myslíš tými husľami? Zvuk je predsa vypnutý.“

Och! Správne! Aké zvláštne. Prečo som si namýšľala, že počujem hudbu, ktorá vôbec nehraje? Nezačína mi z toho seriálu pomaly šibať? Musím sa čo najrýchlejšie vypariť a utiahnuť do svojej izby. A tak som uchmatla pohár s poslednými zvyškami banánovej zmrzliny s brownies, prevesila som si cez plece tašku a práve som siahala po svojej rifľovej bunde, keď som zbadala, že niečo nie je v poriadku. Odrazu som v ruke pocítila silné brnenie, akoby mi po nej až k plecu bežal celý huf mravcov.

Pustila som pohár, akoby ma zasiahol blesk. Zvyšky roztopenej zmrzliny sa rozliekli po maminom koberci.

„Dokelu, Abby, ty nemehlo, nemôžeš dávať pozor?“ zafrflala Deborah bez toho, aby odvrátila pohľad od telky, ktorá teraz už zase bežala so zvukom. „Nemáme taký upratovací personál ako Ashworthovci.“

„Prepáč, ja, ehm...“ jachtala som totálne zmätená a zdesene som civela na svoju ruku. Tá sa začala za sprievodu jasných bleskov akoby rozplývať, no hneď sa znova objavila. Odohralo sa to tak rýchlo, že som si to ledva všimla.

Od ľaku som poskočila.

„Aaaaah!“ skríkla som. „Deborah! Moja ruka! Videla si to?“

„Čo je? Ukáž ju sem,“ podráždene zahundrala Deborah a hrubo si ma pritiahla k sebe. Teraz to opäť prestalo. „Čo je s ňou? Odľupuje sa ti lak, no a? Vyzerá to fakt hrozne. Môžeš prestať s týmito žartíkmi a nechať ma *konečne* na pokoji?“

Neodpovedala som hneď. Čo sa to zrazu so mnou deje? Najprv som počula tie imaginárne husle a potom sa ešte aj moja ruka začala zvláštne... mihotať, ako keď niečo ruší televízny obraz.

Určite trpím poruchami videnia. Deborah stále číta nejaké vedecké časopisy a nedávno sa zapísala na kurz prvej pomoci. Určite vie, pri ktorej chorobe sa vyskytujú poruchy videnia. Mám sa jej opýtať? No necítim sa vôbec zle. Alebo žeby na mňa v metre zaútočili zvlášť agresívne chrípkové vírusy a práve blúznim v horúčke?

To nie je normálne.

„Ja vôbec nežartujem. Ja...“ pokúsila som sa to vysvetliť, no hneď som aj prestala, lebo v tomto okamihu sa brnenie presunulo do mojej pravej nohy. Ten čudný pocit bol čoraz intenzívnejší. Prenikal nahor celým mojím telom až pod bradu. Práve keď som si chcela sadnúť, akoby mi niekto spod nôh odtiahol zem. A potom všetko stmavlo.

VONKU – OSAMELÝ KÚSOK LESA – DEŇ

JULIAN, príťažlivý syn Ashworthovcov, jazdí po lese na svojom plnokrvníkovi, snehobielej kobyle **LEONDRE**. Má na sebe bielu košelu a vyleštené jazdecké čižmy. Optimisticky sa díva do trblietajúceho sa slnka, ktoré preniká cez koruny stromov. Keď prechádza cez potok, Leondra odrazu nastraží pravé ucho, akoby niečo začula.

JULIAN (*ustarostene*)

Čo sa deje, Leondra? Čo ti je?

LEONDRA

(*zaerdží*)

JULIAN

Pozri sa. (*Ukáže do diaľky.*) Zdá sa, že tam v blate zapadlo nejaké auto.

LEONDRA

(*súhlasne zaerdží*)

JULIAN (*Objaví v aute muža a dievča.*)

Pane! Zdá sa, že potrebujete pomoc.

DEWITT, atraktívny podnikateľ, päťdesiatnik, zarážajúco podobný Georgeovi Clooneymu, vystupuje z auta, ktoré je hlboko zapadnuté v bahne. Má oblečený drahý pružkovaný oblek, ktorého lem je umazaný od blata.

DEWITT (*posmešne*)

Ako mi chcete pomôcť? Tu v lese nie je mobilný signál a vy sedíte iba na koni. Alebo náhodou pracujete v odťahovacej službe?

LYDIA, asi štrnásťročná krásna dievča, vylezie zo zadného sedadla. Keď zbadá Juliana, líca jej jemne sčervenejú.

JULIAN *(ešte vždy šarmantne)*

Samozrejme, že nie som odtahovacia služba. *(Čosi hľadá v sedlovej brašne.)* Ale očividne ste dostali defekt a ja mám našťastie so sebou zdvihák. Smiem sa predstaviť? Julian Ashworth, môj otec je trinásty gróf z Rosingtonu a býva tu neďaleko.

DEWITT *(zrazu priateľsky)*

Julian Ashworth. Teší ma, že vás spoznávam. Ja som Robert DeWitt. Toto je moja dcéra Lydia.

LYDIA *(ukloní sa)*

Môj ocko zdedil starú vidiecku vilu a chce sa tu usadiť. Čoskoro budeme susedia.

JULIAN *(vymieňa pneumatiku rýchlo ako blesk)*

Susedia? Och, ako často som si prial mať susedov! V zime je to tu na ostrove dosť bezútešné. *(Pohodí vlasmi dozadu.)* No teraz sa poďme radšej niekam schovať. Nechcete sa u nás zohriať?

LYDIA

Och áno.

JULIAN *(prevesí Lydii cez plecia svoj kabát)*

Aby si neprechladla. *(Opäť pohodí vlasmi dozadu, potom sa obráti k DeWittovi.)* Prosím, nasledujte ma, pane. Do Ashworth Parku je to iba zopár míľ.

VNÚTRI – MODRÝ SALÓN V ASHWORTH PARKU – DEŇ

Slúžka práve servíruje **LORDOVI** a **LADY ASHWORTHOVCOM** čaj, keď do miestnosti vstúpi Julian. Pri výmene pneumatiky na DeWittovom aute si zašpinil oblečenie.

LADY ASHWORTHOVÁ (*rozbehne sa k nemu*)

Chlapče, ako to vyzeráš? Čo sa stalo?

JULIAN

Nič mi nie je. Ale priviedol som so sebou návštevu.

TETA GLADYS, výstredne oblečená lady s klobúkom, má tesne po šesťdesiatke, ohríňa nos.

TETA GLADYS

Návštevu? Môžem len dúfať, že použila štrkový chodník namiesto toho, aby dupala krížom cez môj trávnik ako posledný návštevník, ten zavalitý mäsiar z Rosingtonu. Impertinentný človek!

JULIAN

Toto sú naši noví susedia. (*Predstaví DeWitta a Lydiu*). Čoskoro sa nastahujú do vily po zosnulej lady DeWittovej. Lydia je vnučka starej dámy a pán DeWitt je prezidentom mediálnej spoločnosti. Okrem iného vydáva časopis *Rich & Royal*.

LADY ASHWORTHOVÁ (*už sa vidí na obálke*)

Och, mediálny magnát.

TETA GLADYS (*pohrdavo*)

Och, mediálny magnát.

LORD ASHWORTH (*ukáže na pohovku*)

Sadnite si predsa. Rodina ako tá naša má radosť z nových známostí. Ved' počas spoločenských udalostí vidí človek vždy tie isté tváre. Iba naši dvaja synovia, Julian a Jasper, poznajú veľa ľudí z Rosingtonu, jedinej dediny v okolí.

Lord Ashworth kývne hlavou smerom k svojmu druhému synovi **JASPEROVI**, ktorý sedí obďaleč a nezúčastnene si číta knihu o fotografovaní.

LORD ASHWORTH (*DeWittovi*)

Nemali by ste chuť prísť k nám dnes na večeru? Giles, pošlite pánovi DeWittovi a jeho dcére domov pozvánku.

LADY ASHWORTHOVÁ (*natešene*)

Keby sme nemali Juliana, museli by sme znášať vždy tú istú spoločnosť.

TETA GLADYS (*pochopí narážku*)

Pff!

2

Prebrala som sa na to, že sa mi do ucha zaboril veľký mokrý jazyk.

Naša jazvečička Pebbles sa zvyčajne nechce veľmi maznať. Predtým patrila starej mame, no keď sa presťahovala zo studeného New Yorku na slnečnú Floridu, nemohla ju vziať so sebou, lebo Pebbles neznáša teplo. Odvtedy býva u nás. Ešte aj po piatich rokoch na mňa vrčí, len čo vstúpim do nášho bytu. Vždy sa cítim ako zlodejka. Kúsok šunky ju však obvykle opäť upokojí.

Tento jej maznavý útok bol niečo úplne nové. Navyše bez šunky.

„Pebbles, choď preč,“ zamrmlala som ako v tranze. Pokúsila som sa ju od seba odtisnúť a nahmatala som husté drapľavé chumáčce srsti.

Zvláštne. Srst našej Pebbles je predsa celkom hladká a krátka.

V tom okamihu som otvorila oči. Žmurkala som na zamračenú oblohu, až kým mi pohľad nepadol na zviera vedľa mňa. To nebola Pebbles, kto mi práve oddane čistil ucho. To bol jednoznačne iný pes. Alebo možno aj stredne veľký poník.

Toto monštrum malo asi dvakrát takú dlhú srst ako Pebbles a odhadom bolo štyrikrát väčšie než náš domáci kríženec. Takého veľkého psa som ešte nikdy nevidela.

Posadila som sa, opäť zažmurkala a pošúchala si hlavu, v ktorej mi riadne dunelo. Kde to, preboha, vlastne som? Už som sa nenachádzala v obývačke, ba ani v našom byte, ale vonku. Na dosť

mäkkej tráve, musím priznať, no napriek tomu ma neskutočne bolel zadok. Musela som niekde spadnúť a riadne tvrdo pristáť.

„Hav!“ vydal zo seba vlasatý psí poník vedľa mňa a krútiac chvostom ma obišiel, len aby mi začal olizovať aj druhé ucho.

Fuj, to je odporné!

„Gatsby! Chod' odtiaľ preč, kamoško!“ zavolal akýsi hlas a počula som, ako sa po škrípajúcom štrku ku mne niekto približuje. „Keď sa teta dozvie, že zase vykonávaš potrebu na jej trávniku, tak...“ Hlas sa mu zlomil. „Koho si tu objavil?“

Tak moment. Všetko pekne po poriadku. Zavrela som oči, zhlboka som sa nadýchlá a vydýchla, potom som ich znova otvorila a dôkladne som skúmala okolie. Udržiavané trávnaté plochy. Do nich zapichnuté malé tabuľky s výzvou, aby sa používali iba štrkové chodníky. Puntičkárske pristrihnuté kríky lemujúce celý areál až po kamenné panské sídlo, na ktorého rohoch sa do neba vypínali dve veže.

Tento pohľad mi okamžite vyrazil dych. Rozhodne už nie som v New Yorku.

Kde to, dočerta, som?

„Gatsby! Nepočul si?“ Prízvuk znel britsky. Keď mi to huňaté zviera konečne dalo pokoj, zistila som, že ten hlas patril chlapcovi, ktorý bol možno o rok-dva starší než ja a zdal sa mi mimoriadne povedomý. Mal na sebe dlhý zelený plášť a gumené čižmy – čo bola vzhľadom na momentálne mrholenie asi lepšia voľba než moja pestrá rifľová bunda a plátenné tenisky s lebkami. Zastal pred mnou a so zdvihnutým obočím si ma prezeral. „Ty musíš byť tá nová. Len nerád ruším túto vašu malú zábavku.“ Znelo to trochu posmešne, takmer tak, ako keby som toho psa naviedla, aby sa na mňa vrhol. „No smiem sa dozvedieť, čo robíš na našom trávniku? V skutočnosti naň nesmie nikto stúpiť, aspoň podľa mojej tety.“

„Ja sa... teda, ehm, ospravedlňujem,“ hlesla som ešte predtým, než mi bolo jasné, čo mu chcem odpovedať. Hej, čo vlastne robím na tejto precízne udržiavanej tráve? Nemôžem tvrdiť, že práve piknikujem, zatiaľ je na mój nezvyčajne chladno a okrem toho to vyzerá na dážď.

Dopekla, čo sa to so mnou stalo? Kto je tento chlapec? Ako som sa sem dostala a prečo si na to nemôžem spomenúť?

„Vie už niekto, že si dorazila?“ opýtal sa a v hlase sa mu miešal nezaujem s podráždenosťou. „Ohlásila si sa na strážnici?“

Trochu zmätene som hľadela naňho nahor bez toho, aby som mu odpovedala. Posledné, na čo som si dokázala spomenúť, bolo to, že som sedela s Deborah pred televízorom, keď sa zrazu udiala tá vec so záhadnými huslovými tónmi a moja ruka sa začala čudne mihotať. Predtým som sa rozčulovala nad tým smiešnym seriálom. Nad mizernými postavami. Nad nablýskaným panským sídlom. A nad zámockým psom Gatsbym, ktorého srst sa aj v pochmúrnom počasí leskla takou čistotou, ako keby práve vyšiel z práčky.

Dôkladnejšie som si to huňaté zviera obzrela.

„Čo... si to povedal, ako sa volá ten pes?“ zisťovala som, kým môj spoločník pripínal huňatému obrovci obojok a pritom ma nespúšťal z očí, ani čo by som mala niečo za lubom. Aspoň ma ten pes na prvý pohľad považoval za sympatickú. Zato som ho ešte trošku poškrabkala na hlave.

„Gatsby,“ odvetil chlapec pomaly a opatrne, ako keby som to nemala v hlave celkom v poriadku. Hodil psovi keks, ktorý zviera na jeden hlt zožralo. „Gatsby je čistokrvný írsky vlkodav, najväčšie psie plemeno na svete. Jednoducho veľký Gatsby.“

Ach. Takže som počula dobre.

„Gatsby.“ Zachichotala som sa. „To je psina. Moja sestra totiž

totálne zbožňuje jeden seriál, tam je presne takýto pes a volá sa rovnako.“

Keď som sa nad tým hlbšie zamyslela, nebol to len pes, kto mi pripomínal Deborin obľúbený seriál, ale aj tento chlapec. Jeho hnedé rozstrapatené vlasy. Výrazná čelusť. Modré oči s hnedými škvrnkami, pod nimi jemné kruhy. K tomu tá bledá pleť. Niet pochyb, môj spoločník vyzeral, akoby nutne potreboval stráviť zopár hodín na slnku a riadne si pospať. Stručne povedané – takmer na chlp sa podobal na toho vzdorovitého syna Ashworthovcov, Julia novho mladšieho brata.

Keby som len vedela, ako sa volá!

„A je tam dokonca aj jeden chalan, ktorý sa na teba neskutočne podobá,“ okamžite som pokračovala. „Ibaže ho nikto nemôže ani vystáť. No hej, niet sa čo čudovať. Je zvláštny.“ Ako vždy, keď som sa cítila nepríjemne, jednoducho som začala tárať dve na tri. „Riadne zvláštny. Stále hľadá nahnevane a pobehuje hore-dolu, akoby najradšej na niekoho vyletel. Veď vieš, ako potenciálny sériový vrah. Určite žiarli na svojho staršieho brata. Alebo to súvisí s anglickým počasím, človek nikdy nevie. Keby som si len mohla spomenúť, ako sa ten týpek volá! Dokelu, Deborah by to určite vedela. Deborah je totiž superinteligentná a nasáva informácie ako špongia. Pravdepodobne pozná aj značku jeho trenírok.“

Chlapec striedavo hľadel na kamennú studňu vedľa nás a na mňa, akoby nadobudol presvedčenie, že som si tam udrela hlavu.

„Asi bude lepšie, keď ťa zavediem k svojim rodičom. Určite ťa už očakávajú,“ povedal napokon, potiahol Gatsbyho za vôdzku a odviedol ho k panskému sídlu. Zostal stáť pred schodiskom v tvare podkovy, ktoré smerovalo nahor k hlavnému vchodu. „Čo je? Nejdeš so mnou?“

Vstala som, odhrnula som si z tváre vlasy a napravila si tašku, ktorú som mala ešte vždy prevesenú cez plece. Samozrejme, že s ním nepôjdem. Aj tak je totálne nepodstatné, čo urobím alebo či sa tomu chlapcovi páčim, alebo nie.

Pozrime sa na túto situáciu celkom triezvo: sú len tri možnosti, čo sa mohlo stať. Podľa toho, ako to vyzerá, som mohla po a) upadnúť doma v obývačke do bezvedomia, po b) jednoducho zaspať na zemi alebo možno dokonca po c) otráviť sa tým trochu pochybným jedlom s hubami v školskej jedálni a teraz trpím najdivokejšími halucináciami, ktoré spôsobili a), b) alebo c). V každom prípade moje podvedomie momentálne vytváralo z udalostí v Deborinom televíznom seriáli moju vlastnú, oveľa horšiu verziu *Ashworth Parku*. Navyše som sa aj ja stala jej súčasťou.

Musím počkať, kým sa zobudím.

„Tak ideš?“ netrepežlivo zopakoval chlapec. Skúmavo si prezeral mňa a moje oblečenie, ktoré ako farebná machuľa ostro kontrastovalo so sivohnedou krajinou. „Možno by si si mohla očistiť topánky a nohavice, predtým než vojdeš. Nemáš žiadnu batožinu? Agentúra ti nedala so sebou nijaké oblečenie? Keď sa sem sťahovala Clarissa, priniesla si celú domácnosť.“

Čo? Agentúra? Aká agentúra? Možno som v tejto snovej verzii naozaj herečka a mám vlastného agenta. Perfektné! No mohol mi dohodnúť rolu v nejakom lepšom seriáli.

„Nie, ďakujem. Počkám tu,“ oznámila som a odhodlane som zostala stáť na mieste. Každú chvíľu sa zobudím a potom bude po všetkom. Môže to byť otázka sekúnd. Zvyčajne takto dlho ne-snívam.

„Chceš čakať tu? To nie je dobrý nápad,“ zvolal chlapec a vrhol pohľad na svoje náramkové hodinky. „Rýchlo, zmizni odtiaľ! O niekoľko sekúnd totiž začne...“

„Čo zač...“ zajachtala som, no vzápätí sa na moju hlavu spustila hmla z drobných kvapôčok. Pestrá rifľová bunda a nohavice mi nasiakli vodou. Dočerta! Že sa spustí zavlažovacie zariadenie mi mohol prezradiť aj o sekundu skôr.

Čo už, pomyslela som si. Tak som predsa len vyštartovala a rozbehla som sa za tým chalanom, pričom som sa triasla na studenom vetre a kvapky vody sa mi dostali za golier. Kým som dorazila k schodisku, mala som na celom tele husiu kožu. Aj to bolo dosť zvláštne: nemala by mi byť takáto snová sprcha vlastne lahostajná? Namiesto toho mi zuby drkotali ako divé.

Môže si moje podvedomie niečo také namýšľať? Alebo som sa naozaj ocitla na nakrúcaní *Ashworth Parku*, tej najhoršej telenove-ly, odkedy vymysleli telku?

Kde sú potom kamery? A nemal by niekto nahlas vykriknúť *Stop!*, keď sa nejaká cudzinka len tak prepašuje do deja?

„Varoval som ťa. Zavlažovač sa spúšťa presne o piatej, teta Gladys to berie veľmi punitčársky,“ vysvetlil mi chlapec a stisol kľučku na masívnych vstupných dverách. Chytil ma za ruku a ťahal ma dovnútra. Vnímala som teplo jeho ruky. Aj to bol celkom reálny pocit.

Chlapec prešiel cez prepychovú vstupnú halu, kde pozdĺž dlhších stien stáli stoličky so zamatovými poťahmi. Potom ma previedol cez miestnosť s dreveným obkladom z lesklého mahagónu do ďalšej veľkej sály a napokon sme zastali v akejsi slávnostnej sieni.

Na okamih som zabudla, čo sa mi práve stalo, a úctivo som sa obzerala. Všetko naokolo chcelo na človeka urobiť dojem. Zamatové závesy v burgundskej červenej, ktoré siahali až po zem. Olejomaľby nejakých bledých šľachticov z minulých storočí na stenách. Alebo ten obrovský luster na strope, ktorý mal určite väčšiu hodnotu než všetko, čo budú kedy vlastniť mama s ocom.

Okrem toho boli miestnosti také vysoké, že som si pripadala ako drobný trpaslík. Takéto niečo poznám iba z múzeí.

„Mimochodom, kde zostala moja dobrá výchova?“ zamrmal chlapec, keď vykĺzol z gumených čižiem a plášť si zavesil na vešiak v šatníku. „Snažili sa mi tu dať dobrú výchovu, aj keď to nie je bohviečo. Volám sa Jasper.“ Zhlboka si vzdychol. „Vitaj v Ashworth Parku.“

To nie je dobré.

To vôbec nie je dobré.

Keď ma Jasper uviedol cez ďalšie dvojkridlové dvere do salónu, div mi oči nevypadli. Boli tam všetci. Každý jeden z nich. Celé obsadenie *Ashworth Parku*, zhromaždené pred praskajúcim kozubom, všetci rovnako živí ako ja.

Lord Ashworth v károvaných nohaviciach a saku si hovel vo veľkom pohodlnom kresle a bafkal cigaru. Jeho manželka lady Cordelia Ashworthová stála vedľa parapetu a práve polievala ruže v kvetináčoch. Svoju plavú hrivu mala dôkladne začesanú dozadu a zapletenú ako ruská baletka, tvár mala takú vyhladenú, akoby bola na plastike. Deborah mi vysvetľovala, že lady Ashworthová je majsterka v tom, ako si navonok udržať bezchybnú fasádu – zatiaľ čo za zatvorenými dverami sa mení na hašterivé manželské strašidlo, ktorým v skutočnosti je.

Potom tu bola ešte teta Gladys, vdova po zosnulom bratovi lorda Ashwortha, trvalá hostka v salóne, milovníčka trávnikov a obyvateľka severného krídla. So svojimi dlhými ohnivočervenými vlasmi, s podivným oblečením a klobúkmi, ktoré nosila dokonca aj po dome (Deborah raz spomenula, že na klobúky má vraj samostatnú

izbu), sa skôr hodila do varieté na Broadwayi než do snobského panského sídla.

Bola to jediná nevyspytateľná postava v seriáli. Teta Gladys bola temperamentná, mala nekonečne dlhý zoznam bývalých manželov, nabrúsený jazyk a veľmi rada si brala na mušku urážlivosť a afektované správanie lady Ashworthovej. Toto viedlo v *Ashworth Parku* k nikdy sa nekončiacim slovným súbojom, z ktorých by sa aj hostia rôznych tolkšou niečo naučili.

Nakoniec tu bol ešte Giles, mlčanlivý majordóm so zvráskavenou tvárou a s množstvom gélu vo vlasoch, ktorý mi práve pomáhal vyzliecť si bundu. Potom ju pozorne zavesil na zamatový vešiak, ktorý vyzeral drahší než samotná bunda, a zaniesol ju do šatníka.

„Vonku som našiel toto dievča. Na štrkovom chodníku,“ vysvetlil Jasper, pričom úkosom pozrel na tetu Gladys, ktorá práve pila čaj a skepticky sledovala scénu. Na stupnici sympatickosti na krátko získal jeden plusový bod, lebo neprezradil, že som predtým stála na jej tráve. „Strážnik ju z nejakého dôvodu neohlásil.“

„Aký zbytočný človek,“ rozčúlila sa teta Gladys a ja som sa obávala, že hovorí o mne. Z toho rozhorčenia sa jej takmer zošmykol z hlavy fialový klobúk so širokou strechou a s pávimi perami. „Sedí na strážnici a deň čo deň číta v novinách klebety o všetkých kráľovských rodinách.“

„V tých časopisoch píšu predsa vždy o tom istom,“ zlostila sa aj lady Ashworthová. „Prečo raz nespomenú nás? Veď sme na šesťdesiatom druhom mieste v poradí na nástupníctvo na anglický kráľovský trón.“

Úškrn na tvári lorda Ashwortha sa tiahol až k jeho bokombradám. „Miláčik, buď rada, že sa okolo nás nekrútia médiá. Mne stačí jednoduchý život tu na vidieku. Prehliadky záhrad. Jazdecské preteky. A každú jar voľba najkrajšej ruže ostrova.“ Trochu

namáhavo zdvihol z kresla svoje zavalité telo a potriasol mi ruku. „Montgomery Benjamin Ashworth, trinásty gróf z Rosingtonu. Ako hlavu rodiny ma teší, že vás tu môžem privítať. Agentúra nám neprezradila vaše meno.“ Uškrnul sa a zažmurkal na mňa. „Alebo som ho zabudol, aj to sa mohlo stať.“

Lady Ashworthová sa ku mne rozbehla dlhými krokmi. Na popoludňajší čaj bola táto panička v hodvábnej blúzke a so všetkými tými perlami príliš vyfintená. A prečo vlastne nosí aj doma vysoké opätky? Nie je to nepohodlné? „Miláčik, to nové dievča sa nemusí hneď dozvedieť, že si už nevieš nič zapamätať,“ zafučala a venovala pánovi Ashworthovi zachmúrený pohľad, čo sa jej však celkom nepodarilo – asi pre množstvo botoxu v čele. Potom nasadila úsmev a pozdravila ma. „Pekné, že ste tu. No prišli ste priskoro. Vlastne sme vás čakali až na budúci týždeň.“

Potriasla som jej štíhlu ruku, pričom sa mi niektoré jej masívne diamantové prstene zaborili do kože. Čo to má znamenať? Lord a lady Ashworthovci ma očakávajú? Nemôžu predsa vedieť, čo sa so mnou stalo.

A zjavne by som sa mala predstaviť, lebo všetci na mňa hľadajú očakávaním. Dokelu. Teraz by som sa určite mala riadiť nejakými dvornými pravidlami, o ktorých nemám ani tušenia.

Rozhodla som sa, že sa budem jednoducho usmievať, hoci som v tomto momente asi vyzerala ako riadna hlupaňa.

„Prezradíte nám svoje meno?“ zdvorilo poprosil lord Ashworth.

„Ja... sa...“ začala som, ale presne v tomto okamihu vstúpil do salónu Julian Ashworth.

Zdalo sa mi, že tempo seriálu sa odrazu zvolnilo ako v spomalenom zábere.

Bol to on, Deborin princ snov. Okamžite som ho spoznala. A na krátku chvíľku som musela uznať, že vôbec nemá zlý vkus.

Pod hustými plavými vlnami mu žiarili veľké jasnomodré oči, okrem toho mal jemný, takmer grécky nos a plné pery. V tomto momente sa miestnosťou prehnal prudký náraz vetra neznámeho pôvodu, zatrepotal jeho košľou, ktorá mu voľne splývala z pliec, a naznačil, že Julian je na svojich necelých sedemnást rokov dosť dobre stavaný. V televízii som si to doteraz nevšimla.

Uznávam, ten chlapec je veľký fešák – Juliana mohli hneď umiestniť na obálku niektorého z tých sentimentálnych románov o láske, ktoré mama tak rada číta.

„Ešte jedna prekrásna nová tvár, a to v ten istý deň,“ zažiaril Julian, rezko podišiel ku mne a potriasol mi ruku. Jeho stisk bol taký jemný, že som ho takmer necítila. Zároveň mi venoval milý úsmev. „Ja som Julian a ako znie tvoje meno?“

„Pri tom sme práve boli, chlapče môj,“ prerušila ho lady Ashworthová a presunula sa pred neho. Potom trochu tichšie, ale ešte vždy dosť hlasno na to, aby som to mohla počuť, mu zasyčala do ucha: „Ako často ti mám opakovať, že personálu netykáme? Aj keď sa kamarátiš s Clarissou a majordómom, nepatrí sa to.“

Ako prosím? Zdalo sa mi, že som zle počula. Považujú ma za svoj personál? Akoby mi spadli klapky z očí. Teraz do toho zapadala aj tá agentúra – očividne čakali novú slúžku. No paráda.

Julian iba odvrkol: „Mama, s Clarissou sme rovnako starí a Giles mňa aj Jaspera takpovediac vychoval, kým teba zamestnávali tie tvoje dobročinné aktivity. Časy sa zmenili, medzitým žijeme v dvadsiatom prvom storočí.“

„Ach, to vážne?“ sarkasticky zahundral Jasper. „Človek by si totiž mohol myslieť, že Ashworth Park sa zasekol v stredoveku. Miestnosti sú minimálne rovnako chladné ako atmosféra v našej rodine. A v celom dome nie je ani ten prekliaty internet. Len aby si vedela, do čoho ideš.“

„Prestaneš už konečne strašiť našu novú slúžku, Jasper?“ zavrčala naňho lady Ashworthová potichu. Zrejme predpokladala, že som nič z toho nepočula. Možno ma však považovala za trochu hlúpu, lebo som sa ešte vždy nepredstavila. „Dievča si musí šetriť nervy na prípravu večere. Pán DeWitt a jeho dcéra Lydia dnes prídu na večeru. Okrem toho potrebuje oblečenie. V *týchto* háboch sa nemôže ukázať, keď bude servírovať polievku.“

Večera? Čelo mi obliol studený pot a ešte väčšmi som znervóznela, pokiaľ to bolo vôbec možné. Ak som niečo ani trochu nevedela, tak potom variť. Kto vlastne musí v New Yorku v skutočnosti variť? Na každom rohu pripravujú ľudia najrozličnejších národností chutné a väčšinou aj veľmi lacné jedlo. A keď naň človek nemá chuť, môže si v supermarkete kúpiť syrové cestoviny do mikrovlnky. Tých sa neviem dojesť. Som rada, keď sa mi podarí ošúpať jablko bez toho, aby som sa pritom vážnejšie zranila.

„Mama, večeru určite zvládne vynikajúco,“ príšerne ma preceňoval Julian, zatiaľ čo ja som premýšľala, ako by u Ashworthovcov obstáli na večeru hotové hot-dogy. „A šaty si na začiatok môže požičať od Clarissy.“

„Od Clarissy? To myslíš vážne? Tie jej určite budú veľké,“ nahlas premýšľal Jasper a premeral si ma. „Minimálne na niektorých miestach.“ Tým sa hladko pripravil o plusový bod, ktorý dostal predtým. Aký bezočivec!

„Nezmysel,“ oponoval Julian svojmu bratovi. „Majú úplne rovnaké siluety.“ Potom sa obrátil ku mne a opýtal sa: „Mám ti ukázať, kde budeš bývať? Druhá izba pre slúžky je v najvyššej veži na východnej strane. V tomto ročnom období je tam ešte trochu zima, ale zato tam budeš mať úplný pokoj.“

Hrča v mojom hrdle rástla čoraz väčšmi. Nechcem to dotiahnuť do konca. Nemôžem to dotiahnuť do konca. Ocitla som sa tu

omylom, vďaka nejakej čudnej programovej chybe vo vesmíre som sa dostala do seriálu.

Musím odtiaľto zmiznúť. Preč z tohto pompézneho, neútulného panského sídla. Preč z tohto čudného ostrova v Lamanšskom prielive. Možno si len niekde musím udrieť hlavu, potom sa znova prebudím vo svojom reálnom živote.

Odkošľala som si a odtiahla som Juliana trochu nabok, aby ma Jasper a jeho afektovaná matka nemohli počuť. „Ja... si myslím, že sa niekde stala chyba,“ zašepkala som. „Veď ja vôbec neviem variť.“

„Žiaden strach.“ Julianov pohľad bol odrazu súcitný, akoby som bola psík vyhodený na ulicu. „To sa utrasie. Viem, že niektoré veci tu na prvý pohľad vyzerajú zastrašujúco. Starý dom, množstvo izieb. Všetok personál.“ Uškrnul sa. „A k tomu ešte moja matka a teta Gladys, tie tromfnú všetko.“

Prudko som pokrútila hlavou. „O to nejde,“ vzdychla som. Musím si len nahovárať, že nič z toho nie je reálne – je to iba výplod mojej fantázie. Potom sa nemusím ničoho báť. „Toto je veľký omyl. Nemôžem tu zostať. Nie som vaša slúžka. Viem tak akurát vyniesť smeti a dokonca ani len svoju maličkú izbu v New Yorku nedokážem udržať upratanú. Toto je hrozné nedorozumenie!“

Kým mi Julian stihol odpovedať, obrátila som sa a vzala nohy na plecia. Majordóm Giles mi zjavne chcel ešte dať moju bundu, no ja som bola rýchlejšia. Rútila som sa nekonečne dlhým radom salónov von, akoby mi šlo o život.

Nemala som ani potuchy, kam mám ísť. Silnejúci dážď mi šibal do tváre, už po tretí raz mi dnes zmokli šaty, ale to mi bolo teraz jedno. Donevidenia, Ashworth Park! Tento blázinec sa môže pokojne odohrávať aj bezo mňa.

3

Ked' som konečne nadobudla pocit, že sa mi podarilo medzi mnou a panským sídlom Ashworth Park (je to fakt ono?) vytvoriť dostatočnú vzdialenosť, zastala som, aby som si trochu vydýchla. Srdce mi búšilo ako šialené, keď som sa otáčala okolo vlastnej osi a zúfalo som sa pokúšala zorientovať. Za panským sídlom s veľkým parkom sa rozprestierali nekonečné lúky, až kým som neprišla k strmému útesu, pod ktorým šumelo more.

Matne som si spomínala, že na tomto skalnatom výbežku sa odohrávala jedna scéna. Julianovu kobyľu Leondru vyľakala myš, takže sa postavila na zadné a aj s ním v sedle skočila do hĺbky. Deborah sa kŕčovito držala gauča a od laku vykrikla, kým ja som sa išla popukať od smiechu.

A aby toho nebolo málo, diel sa nečakane skončil práve v tomto napínavom mieste, takže Deborah dvadsaťštyri hodín nevedela, či jej vysnívaný chalan predsa len tragicky neskončí v rokline – asi najťažších dvadsaťštyri hodín v mojom živote. Musela som si plniť psychologické sesterské povinnosti a povzbudiť Deborah takým množstvom zmrzliny, čo by vydržalo aj na celý rok.

V nasledujúcej časti Julian pristál predsa len v tráve na svojom urodzenom zadku, jeho účes bol stále nereálne dokonalý a Leondra si spokojne pochutnávala na podbeli. Deborin svet bol razom opäť v poriadku.

A zrazu som sa nečakane ocitla tu, presne na tom istom mieste. Vtedy na gauči, keď som tie útesy videla prvý raz, bolo všetko také vzdialené – a teraz som odrazu počula hukot mora, pískanie vetra a škrekot čajok. Bolo to príliš reálne na to, aby to mohol byť len sen, komatózne preludy alebo akútna otrava jedlom.

Ocitla som sa uprostred seriálového sveta – alebo v nejakom podivnom paralelnom svete, v ktorom bol Ashworth Park skutočný so všetkým, čo k nemu patrí. S pompéznyimi kulisami. S absolútne nehoráznym dejom. S patetickými dialógmi. A s každou z tých desivo povrchných postáv: so snobskou lady Ashworthovou, s trochu naivným a dobrosrdečným lordom Ashworthom, so šarmantným Julianom, vzdorovitým Jasperom a s prešibanou tetou Gladys. A nesmiem zabudnúť na Gatsbyho, ktorý mi bol najsympatickejší.

Hodila som sa do mokrej trávy a premýšľala som. Pripusťme, že som sa naozaj ocitla v tomto seriáli. Akú rolu tu hrám? Naozaj som nová slúžka Ashworthovcov? Práve ja, a slúžka? Štrnásťročná Abby Fosterová z Brooklynu, ani zďaleka nie urodzená, ktorá nikdy v živote necestovala do Anglicka (toto sa sotva ráta) a horko-ťažko zvláda zapnúť mamin robotický vysávač z teleshoppingu? Keďže moju mamu ako umelkyňu väčšinou zamestnáva nejaký projekt, nepotrpí si veľmi na upratovanie.

Natíska sa otázka, prečo aj Ashworthovci nevlastnia takýto praktický spotrebič. Medzi ich starými múrmi je určite toľko prachu, že prvé upratovanie mi pokojne bude trvať až do Vianoc.

Vianoce. Apaticky som hodila do mora kamienok a prizerala som sa, ako sa ponoril do vysokých vlín. Čo ak tu budem trčať až do Vianoc? Alebo ešte horšie – naveky?

Preboha. Kým som sa pokúšala udržať paniku na uzde, nazrela som do tašky. Priniesla som si zo svojho sveta niečo, čo by mi tu

pomohlo? Bohužiaľ, nebolo toho veľa: balíček žuvačiek, päť amerických dolárov a zopár penny, tmavočervený lesk na pery, ktorý mi darovala moja kamarátka Morgan (údajne sa hodí k hnedým očiam), ružový denník, ktorý nosím vždy so sebou, a – mobil.

Zasvietila mi iskierka nádeje a odblokovala som klávesnicu. Žiaľ, iskierka hneď aj zhasla. Žiadny signál, ohlásil displej. Veď by to aj bolo príliš pekné.

Keď som prístroj šmarila naspäť do tašky, dostala som nápad. Určite uvažujem príliš racionálne. Skončila som tu vďaka mágii, takže na cestu späť je tiež potrebná mágia. Asi musím jednoducho sústredene myslieť na domov a hneď ma strhne vzdušný vír a odnesie ma tam, podobne ako Dorotku v *Čarodejníkovi z krajiny Oz*. Tu som sa predsa ocitla potom, ako som intenzívne myslela na *Ashworth Park* (a ešte intenzívnejšie som si z neho robila posmech).

Za pokus to stojí. Čo najsilnejšie som zažmurila oči a predstavovala som si normálny život. Najskôr som to skúsila s naším podkrovným bytom v Brooklyne. Sklenené steny, otvorené miestnosti, mamine nedokončené obrazy, ktoré sa povalujú úplne všade. Bývať v podkrovnom byte znie síce super, ale garantujem vám: nikto, kto má zdravý rozum, by si to so mnou nevymenil.

Mama si prenajala tento byt práve preto, lebo je svetlý a môže tam dobre maľovať. Bohužiaľ, namiesto okien, ktoré by sa dali otvoriť, sú tam iba obrovské sklenené tabule. Odhliadnuc od úzkej vetracej šachty, neexistuje nijaká možnosť riadne vyvetrať, keď mame prihorieť jedlo (čo sa stáva dosť často). Okrem toho nikde nie sú dvere – s výnimkou mojej a Deborinej izby –, a tak náš mládežnícky život podlieha totálnej kontrole.

Moja kamarátka Morgan došla k záveru, že ten podkrovný byt je ako sklenená klietka. Ale maklér ho, samozrejme, takto neprezentoval.

Nebesá, ako mi chýba Morgan! Jej šatník je preplnený najbláznivejšími kúskami, ktoré jej mama dáva posielat' z Japonska. Okrem toho má úžasný zmysel pre humor, podrezaný jazyk a vlastní najlepšiu zbierku japonských hororových filmov.

Pri tejto príležitosti mi napadlo, že sme si napozajtra naplánovali filmový večer. Čo asi Morgan povie, keď zajtra neprikvitnem do školy ani nebudem dvíhať mobil?

Chýbam vôbec niekomu? Možno sa moja fotka dostane na obaly od mlieka. A určite prestane vychádzať školský časopis, lebo keď tam nie som ja, nikto z tímu si neplní svoje úlohy.

Hoci som viedla iba poradenskú rubriku o školskom strese, sesterských hádkach a nešťastnej láske pod krycím menom Riešiteľka problémov, držala som celú redakciu pokope. Priznávam, nie preto, že by ma táto čestná funkcia tak veľmi bavila alebo že by ma škola málo zaťažovala, ale kvôli Trevorovi.

Trevor Parker bol už nejaký čas členom nášho redakčného tímu. Prikázala mu to jeho učiteľka angličtiny, lebo sa potrebuje zlepšiť v písaní slohov. Najprv som nebola nadšená, že musím na Trevora dozerat' počas jeho trestu, ale potom sme sa skamarátili. To by bolo absolútne okej, keby som zúfalo nečakala na to, že ma pozve na svoju narodeninovú párty, ktorá sa má konať v byte jeho mamy na Manhattane. Minule, keď sme sa spolu skláňali nad kopou fotiek do nového čísla a boli sme tak blízko seba, že sa naše ruky dotkli, som si myslela, že mám nádej. Ale tu v Ashworth Parku ma Trevorovo pozvanie asi ťažko zastihne.

Taká smola. Na párty s Trevorom môžem pokojne zabudnúť, rovnako ako na návrat do svojho sveta prostredníctvom magickej sily mysle. Sklamane som otvorila oči a ešte raz som sa poobzerala.

Nič sa nezmenilo. Stále som sa nachádzala na tom istom kúsku premočenej trávy, presne ako predtým, len s tým rozdielom, že

doterajší dažď sa medzitým premenil na britský monzún. Toto anglické kliše o príšernom počasí asi platí aj v telenovelách.

„Aké šťastie! Tak tu si,“ ozval sa za mnou hlas. Od ľaku som sa strhla a len o chlp som unikla pádu do hĺbky, podobne ako Julian a Leondra pri tej príhode s myšou, ibaže bez nečakaného konca dielu. „Pýtali sme sa na teba v celom Rosingtone, no nevedeli sme ani len to, ako sa voláš.“

Blížil sa ku mne sám Julian osobne. Trochu bokom parkovala čierna limuzína, jedna z tých luxusných so soškou na kryte chladiča.

„Volám sa Abigale. Ale všetci ma volajú Abby,“ odvetila som stroho a znova som sa otočila k moru. Čo tu vlastne Julian robí? Priala by som si, aby jednoducho opäť zmizol. Nemôže mať človek ani chvíľku pokoj od týchto otravných seriálových postáv?

Julian nezmlizol. V prudkom lejaku si čupol vedľa mňa, prehodil mi cez plecía žiarivo žltý pršíplášť a nasadil mi na hlavu kapucňu. Úžasné, tento chlapec má potrebné predmety vždy poruke. „Nebud' smutná. Viem, že je toho na teba priveľa naraz,“ začal a zadumane si prehrabol vlasy. Dokonca aj v tomto daždi bola jeho blond hriva taká dokonalá, akoby odpudzovala dažďové kvapky. Chvíľku som premýšľala, či na vlasy nepoužíva teflonový sprej. Julian bol príliš perfektný do skutočného sveta.

„Ty o tom nemáš ani potuchy,“ odvetila som napokon. Priveľa naraz? Tri písomky do týždňa boli priveľa naraz. Toto bola absolútna superkatastrofa.

Ocitla som sa v seriáli!

„Veď túto prácu nemusíš robiť večne,“ povedal Julian a pozrel sa mi do očí. Aké modré morské hlbiny. Pravdepodobne sa do nich zaradom ponárajú všetky dievčatá tu na ostrove. „Ešte vždy sa môžeš potom... ehm, vrátiť do školy. A dokončiť si ju. Či?“

Sklopila som zrak a vzdychla som si. No super. Takže si myslím, že som sa vykašľala na školu a teraz nie som spokojná s novou prácou slúžky. Považovala som za zbytočné na to odpovedať, no moje mlčanie ho bohužiaľ povzbudilo rozprávať ďalej.

„Na začiatok nie je miesto slúžky v renomovanej domácnosti zlá vec. Môj otec ti určite napíše odporúčanie, s ktorým sa potom môžeš uchýtiť v dobrej reštaurácii. Raz sme mali dievča, ktoré potom smelo začať v kuchyni Buckinghamského paláca.“

„Fíha,“ povedala som s neskrývanou iróniou v hlase. Na anglickom kráľovskom dvore by zo mňa určite mali radosť.

„Vidíš,“ odvetil Julian a uškrnul sa. „Všetko bude v pohode. Chápem ťa.“

On ma chápe? Julian Ashworth, syn trinásteho grófa z Neviiem-odkial, by civel ako teľa na nové vráta, keby si odrazu musel poradiť v Brooklyne. Sám bez rodiny, zato s nadávajúcimi taxikármi a neustále preplneným metrom. Tam by mu tieto jeho neskuťtočne modré oči a vyberané spôsoby nepomohli. Ha!

„Vôbec ničomu nerozumieš.“ Nahnevane som si prekrížila ruky cez prsia. „Jednoducho chcem ísť domov.“

Julian sa na mňa chápavo pozrel. „Chýba ti Amerika, však? New York je riadne ďaleko. Ale to neznamená, že sa v Ashworth Parku nemôžeš cítiť dobre. Okej, nie je tu žiaden fast food s hamburgermi, ale Clarissa vie pripraviť skvelé írské dusené mäso so zeleninou. Ešte nikdy v živote som síce hamburger neochutnal, ale Clarissinmu jedlu sa určite nevyrovná.“

Prekvapene som sa naňho pozrela. „Momentík. Ešte nikdy si nejedol hamburger?“ Teraz som sa musela zachichotať. Julian Ashworth a plastová tácka s kolou zdarma sa k sebe naozaj nehodili.

Julian pokrútil hlavou. „Ešte nikdy som nebol preč z Ostrova ruží.“